

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXV. — Wydana i rozestana dnia 26. lipca 1918.

Treść: (M 265 i 266.) 265. Obwieszczenie, w sprawie zmiany niektórych postanowień dokumentu koncesyjnego z dnia 11. października 1902, na kolej lokalną z Absdorfu do Stockerau. 266. Rozporządzenie, w sprawie sprowadzania palenych plynów wysokowych z krajów świętej korony węgierskiej, z Bośni i Hercegowiny.

265.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 18. lipca 1918,

w sprawie zmiany niektórych postanowień dokumentu koncesyjnego z dnia 11. października 1902, Dz. u. p. Nr. 202, na kolej lokalną z Absdorfu do Stockerau.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia zmienia się postanowienia §§ 3., 11. (ustęp 2., 5. i 6.), 14 (ustęp 1.), 16. i 17. dokumentu koncesyjnego z dnia 11. października 1902, Dz. u. p. Nr. 202, w ten sposób, że w miejsce tych postanowień mają wejść następujące zarządzenia:

I.

Z czystego rocznego dochodu, zagwarantowanego według § 2. dokumentu koncesyjnego z dnia 11 października 1902, Dz. u. p. Nr. 202, obracać należy na umorzenie zaciągniętej pożyczki pierwszeństwa taką kwotę, jaką rząd wyznaczy stosownie do planu amortyzacyjnego, przez siebie zatwierdzonego. Kapitał zakładowy, o ile zebrany został przez zaciągnięcie pożyczek pierwszeństwa, ma być umorzony w ciągu okresu koncesyjnego.

II.

Spółka akcyjna „Kolej lokalna Absdorf—Stockerau“ jest uprawnioną pod warunkami, które

rząd ustanowi, do zaciągania pożyczek pierwszeństwa, rozłożonych ewentualnie na częściowe zapisy długu.

Statuty spółki, tudzież formularze obligacji pierwszeństwa, które mają być wydane i dokumenty dłużne co do wszystkich innych pożyczek pierwszeństwa, jakie mają być zaciągnięte, podlegają zatwierdzeniu przez rząd.

III.

Ruch na kolei, będącej przedmiotem powyżej wspomnianego dokumentu koncesyjnego, utrzymywać będzie przez cały okres koncesyjny na własny rachunek państwo, płacąc czynsz dzierżawny.

IV.

Okres koncesyi z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9., lit. b, ustawy o koncesjach na koleje żelazne oznacza się na czas do 1. sierpnia 1978 włącznie; po upływie tego czasu koncesya gaśnie.

V.

Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia kolei koncesyonowanej w każdym czasie, a to pod następującymi warunkami:

1. Wynagrodzenie, które będzie zapłacone w razie wykupienia, będzie polegało na tem, że państwo weźmie na siebie w miejsce spółki jako następcą prawnego splate pożyczek pierwszeństwa, zalegających jeszcze jako nieumorzone w chwili wykupna linii spółki a zaciągniętych za zezwoleniem rządowym.

2. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za przyjęciem zobowiązania, wymienionego pod l. 1, bez dalszej zapłaty, własność wolna od ciężarów, a względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczek, za zezwoleniem rządowym zaciągniętych i używanie kolei ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy i posiadłości gruntowe, któreby nie były zapisane do księgi kolejowej tudzież koleje dojazdowe, łączące się ze wspomnianą koleją żelazną i przedsiębiorstwa poboczne, będące własnością spółki.

3. Postanowienie rządu co do wykonania przysługującego państwu prawa wykupienia, które może nastąpić tylko z początkiem roku kalendarzowego, będzie oznajmionem spółce najpóźniej do 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku w formie deklaracji.

Deklaracja ta będzie zawierała:

- a) termin, od którego nastąpi wykupienie;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupienia i inne przedmioty majątku, które jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego albo z jakichkolwiek innych tytułów prawnych mają przejść na własność państwa.

4. Rząd zastrzega sobie na podstawie deklaracji o wykupieniu (l. 3), prawo zhipotekowania prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych, wskutek wykupienia na państwo przechodzących.

Spółka jest obowiązana oddać rządowi na jego żądanie do rozporządzenia wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej jeszcze do tego celu potrzebował.

5. Równocześnie z oddaniem przedmiotów majątku, wymienionych pod liczbą 2, na własność państwa, ma spółka oddać rządowi wszystkie akta, dokumenty, plany, księgi, rachunki i wszelkie inne zapiski, które w posiadaniu spółki jeszcze pozostają a które odnoszą się do budowy i ruchu powyższych przedmiotów.

6. Wszelkie, koszta jakiegokolwiek rodzaju, połączone z wykupieniem, poniesie państwo.

VI.

Wzmianka co do § 17., liczba 2, dokumentu koncesyjnego z dnia 11. października 1902, Dz. u. p. Nr. 202, zawarta w § 18., ustęp 1., tego dokumentu ma się odnosić do punktu V., liczba 2, powyższych zmienionych postanowień.

VII

Gdy państwo stanie się właścicielem kolei przez wykupno albo gdy kolej w inny sposób przejdzie na jego własność, wstępuje spółka akcyjna „Kolej lokalna Absdorf—Stockerau“ w likwidację z chwilą, którą rząd oznaczy.

Koszta likwidacji, która się odbędzie w sposób przez rząd przepisany, będą pokryte przedewszystkiem ze środków spółki a, o ile środki te nie wystarczą, przez państwo.

Bahans wtr.

266.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 23. lipca 1918,

w sprawie sprowadzania palonych plynów wysokowych z krajów świętej korony węgierskiej, z Bośni i Hercegowiny.

Na /zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307; rozporządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Kto sprowadza z krajów świętej korony węgierskiej, z Bośni i z Hercegowiny do Austrii palone płyny wysokowe, podlegające skarbowo-urzędowemu postępowaniu przekazowemu, jest obowiązany płyny te zaofiarować do sprzedaży towarzystwu dla zakupu i zużytkowania plynów wysokowych „Svega“, towarzystwu powszechnej użyteczności z ogr. por. w Wiedniu.

(2) Oznaczony w urzędowo-skarbowej karcie przejścia jako odbiorca towaru, będzie uważany za tego, kto palone płyny wysokowe sprowadza do Austrii. Obowiązkiem jego jest postępować troskliwie z towarem aż do ewentualnego odbioru przez „Svega“.

§ 2.

Zaofiarowanie do sprzedaży ma nastąpić listem poleconym najpóźniej w dniu nadejścia towaru; w liście tym należy podać jakość, ilość, zawartość alkoholu w towarze, dalej rodzaj naczyń, użytych do napełnienia, w końcu imię i nazwisko (firmę) odbiorcy i miejsce jego zamieszkania.

§ 3.

(1) „Svega“ jest obowiązana najpóźniej w 10 dni po otrzymaniu pisma, zawierającego ofertę, oświadczyć listem poleconym oferentowi, czy nabywa zaofiarowany jej towar czy też zrzeka się nabycia go. Przed oddaniem tego oświadczenia może „Svega“ zażądać listem poleconym od oferenta, by nadesłał próbkę zaofiarowanego towaru, uwierzytelioną przez urząd skarbowy. W tym przypadku nie wlicza się czasu od dnia wysłania tego pisma do dnia nadejścia próbki do terminu, wyznaczonego do oświadczenia się.

(2) Jeśli „Svega“ nie da żadnego oświadczenia w terminie, ustanowionym w ustępie 1., to może oferent rozporządzić towarem w miarę istniejących przepisów ustawowych lub wydanych przez władze.

§ 4.

(1) Kto zamierza towary rodzaju wymienionego w § 1. tego rozporządzenia sprowadzić dopiero w przyszłości z krajów świętej Korony węgierskiej, Bośni i Hercegowiny do Austrii, może wymieniając rodzaj i ilość towaru, imię i nazwisko (firmę) i miejsce zamieszkania tego, dla kogo towar jest przeznaczonym, prosić listem poleconym „Svega“, by się oświadczyła w ciągu terminu, ustanowionego w § 3., czy podnosi jaki zarzut przeciw zamierzonemu sprowadzeniu. Jeśli „Svega“ w ciągu tego terminu oświadczy, że nie podnosi żadnego zarzutu przeciw zamierzonemu sprowadzeniu, to zwolnionym jest towar na przeciąg dwóch miesięcy, począwszy od upływu terminu, oznaczonego w § 3., od przymusu zaofiarowania go (§ 1.); o faktycznej przesyłce towaru należy jednak najpóźniej do dnia nadejścia towaru donieść listem poleconym „Svega“, oznajmiając jej równocześnie szczegóły wymienione w § 2., gdyż w razie przeciwnym gaśnie zwolnienie od obowiązku oferowania.

(2) Jeżeli natomiast „Svega“ na skierowaną do niej prośbę w ciągu terminu, ustanowionego w § 3., nie da żadnej odpowiedzi albo da odpowiedź odmowną, należy towar zaofiarować „Svega“ stosownie do postanowień §§ 1. i następujących.

§ 5.

(1) Jeżeli „Svega“ zrobi użytek z oferty (§§ 1. i 2.), należy cenę objęcia ustanowić w drodze umowy między tym, kto towar sprowadza a „Svega“. O ile nie dojdzie do porozumienia, ustanawia ostatecznie cenę objęcia Urząd dla wyżywienia ludności.

(2) Zapłata ceny objęcia ma nastąpić z reguły zaraz po rzeczywistym objęciu towaru przez „Svega“, najpóźniej jednak w 14 dni po ustaleniu ceny objęcia.

(3) Skoro „Svega“ złożyła oświadczenie, że towar nabywa, to ma go ona bezzwłocznie objąć i może na własne koszta kazać go sprowadzić celem objęcia na miejsce, jakie sama oznaczy. Oferującego należy w każdym przypadku zawiadomić na czas o miejscu i czasie objęcia, by mógł być przy niem obecnym.

(4) Obowiązku dostarczenia towaru dla „Svega“ nie odracza postępowanie administracyjne w sprawie ustanowienia ceny objęcia.

§ 6.

(1) Urzędy dostawy (§ 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 20. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 128) mają obowiązek zaraz po nadejściu duplikatu karty przejścia co do jednej z przesyłek, wymienionych w § 1. niniejszego rozporządzenia i podlegających obowiązkowi przekazywania donieść towarzystwu dla zakupu i zużytkowania płynów spirytusowych „Svega“, towarzystwu powszechnej użyteczności z ogr. por. w Wiedniu listem poleconym o datach, które powziąć należy z karty przejścia, co do imienia i nazwiska wysyłającego i odbiorcy, dalej co do gatunku, ilości i zawartości alkoholu w towarze tudzież co do rodzaju naczyń, użytych do napełnienia.

(2) „Svega“ ma zawiadomić bezzwłocznie Urząd dostawy o treści oświadczenia (§ 3.), przez nią oddanego. Jeśli oświadczenie to opiewa na nabycie towaru, ma Urząd dostawy wydać kartę legitymacyjną towarzystwu „Svega“ lub wysłać tę kartę pod adresem, przez towarzystwo „Svega“ wymienionym. Jeśli natomiast oświadczenie „Svega“ opiewa na zwolnienie towaru jej zaofiarowanego, należy nieuwłaczając przestrzeganiu odnośnych przepisów o uiszczaniu dodatku do podatku od wódki (§ 4. rozporządzenia o dodatku o podatku od wódki z 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 12), wydać kartę legitymacyjną temu, kto jest wymieniony w skarbowo-urzędowej karcie przejścia jako odbiorca.

(3) W każdym razie wolno jednak Urzędowi dostawy wydać kartę legitymacyjną dopiero po nadejściu zawiadomienia „Svega“ (ustęp 2.).

§ 7.

Od zarządzeń „Svega“ dopuszczalnem jest zażalenie do Urzędu dla wyżywienia ludności w ciągu dni ośmiu, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o zarządzeniu; zażalenie to, które nie ma mocy odraczającej, należy podać do „Svega“.

§ 8.

(1) Kto działa wbrew postanowieniom tego rozporządzenia, karany będzie przez polityczną władzę powiatową grzywną do 20.000 K albo aresztem do sześciu miesięcy, o ile czyn nie podlega surowszej karze. Kary te mogą być w razie okoliczności obciążających wymierzone nawet obok siebie.

(2) Za działania wbrew temu rozporządzeniu należy także uważać, jeśli jeden albo tensam odbiorca sprowadza pod swoim albo pod krytymi adresami z widocznym zamiarem obejścia obowiązku oferowania więcej przesyłek palonych płynów wysokowych w ilościach mniejszych niż po jednym litrze, które jednak razem zawierają więcej niż jeden litr.

(3) Tym samym karom co sprawca podlega ten, kto drugiego namawia do jednego z tych czynów lub współdziała przy spełnieniu go.

§ 9.

(1) W orzeczeniu karnem można orzec również, jeśli przekroczenie popełniono w wykonywaniu przemysłu, utratę uprawnienia przemysłowego na zawsze lub na pewien czas.

(2) W orzeczeniu karnem można także orzec na rzecz państwa przepadek palonych płynów wysokowych, do których się czyn karygodny odnosi albo, jeśli nie można ich już ująć, przepadek ceny ich sprzedaży.

(3) W razie oczywistego działania wbrew temu rozporządzeniu można nawet niezależnie od ukarania orzec przepadek przedmiotów albo ceny ich sprzedaży.

(4) Przedmioty, uznane za przepadłe, albo cena ich sprzedaży będzie użyta według wskazówek Urzędu dla wyżywienia ludności.

§ 10.

(1) Polityczne władze powiatowe i rządowe władze policyjne mogą wydawać celem zabezpieczenia przepadku potrzebne zarządzenia zabezpieczające, od których odwołanie jest niedopuszczalnym.

(2) Władza uprawniona do zabezpieczenia może sprzedać przedmioty zabezpieczone jeszcze przed orzeczeniem o ich przepadku, jeśli wskutek ich przechowania urastają koszta albo jeśli zachodzi niebezpieczeństwo zepsucia się ich.

§ 11

(1) Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. sierpnia 1918.

(2) Z tą samą chwilą traci moc obowiązującą rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 1. lutego 1917. Dz. u. p. Nr. 46, w sprawie sprowadzania palonych płynów wysokowych z Węgier, Bośni i Hercegowiny.

Wimmer wlr.

Paul wlr.